

«Τα παιδιά σας δεν είναι παιδιά σας.

Είναι οι γιοι και οι κόρες της λαχτάρας της Ζωής για τη ζωή.

...

Εσείς είστε τα τόξα απ' όπου τα παιδιά σας σα ζωντανά βέλη θα τιναχτούν μπροστά.»

*Ο κήπος του Προφήτη,
Χαλίλ Γκιμπράν*

Αγαπητοί γονείς,

Τα περιστατικά βίας στα σχολεία πληθαίνουν και μας προβληματίζουν βαθιά. Μας ανησυχούν όχι μόνο ως μεμονωμένα γεγονότα, αλλά ως σημάδια μιας κοινωνικής πραγματικότητας που βαραίνει ολοένα και περισσότερο τις παιδικές ψυχές.

Ως γονείς στεκόμαστε δίπλα στα παιδιά μας με ευθύνη και αγωνία. Φροντίζουμε τη σωματική και ψυχική τους υγεία, τη συναισθηματική τους ασφάλεια, την αρμονική τους συνύπαρξη στο σχολείο. Κι όμως, η βία αυξάνεται μέρα με τη μέρα.

Ζούμε σε μια κοινωνία αβεβαιότητας, οικονομικής αστάθειας και έντονων ρυθμών ζωής. Σε μια κοινωνία που προβάλλει τον ανταγωνισμό, την ισχύ, την επίδειξη δύναμης, την ευκαιριακή δημοσιότητα και επιλέγει την καταστολή ως μονόδρομο.

Στις δύσκολες συνθήκες που βιώνουμε ο καθημερινός αγώνας των γονέων για την επιβίωση γεννά ένταση και απογοήτευση. Η ανασφάλεια αυτή περνά στα παιδιά, τα οποία συχνά εκφράζουν το συσσωρευμένο άγχος της οικογένειας μέσω της επιθετικότητας, μιας και κανένα παιδί δε γεννιέται βίαιο. Η επιθετική συμπεριφορά είναι ένας τρόπος επικοινωνίας και κάθε «κραυγή» κρύβει μια ανάγκη που δε βρήκε χώρο να εκφραστεί.

Όταν οι γονείς εξαντλούμαστε σε ένα διαρκή αγώνα δρόμου για τα απαραίτητα, τα παιδιά στερούνται τη φυσική παρουσία, το ψυχικό στήριγμα και τον ποιοτικό χρόνο με τους πιο κοντινούς τους ανθρώπους. Το κενό αυτό διαταράσσει τη συναισθηματική ισορροπία όχι μόνο των παιδιών, αλλά ολόκληρης της οικογένειας.

Την ίδια στιγμή, η ανεξέλεγκτη προβολή περιστατικών βίας στα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης αποδιοργανώνει τον εσωτερικό κόσμο των ανήλικων. Ο ψυχισμός τους εκτίθεται σε έναν καταγιοισμό σχολίων και κριτικής, σε μια ηλικία που είναι εξαιρετικά ευάλωτοι.

Λαμβάνοντας υπόψη τα παραπάνω, δεν είναι παράδοξο που δεν θέλουμε να μιλήσουμε ή να κρίνουμε, όταν συμβεί ένα τραυματικό γεγονός. Τότε είναι αργά. Το τραύμα αφήνει ανεξίτηλα σημάδια τόσο στο παιδί που δέχτηκε τη βία όσο και σε εκείνο που την άσκησε.

Γι' αυτό επιλέγουμε συνειδητά να μιλάμε πριν συμβεί το τραυματικό γεγονός. Να υψώνουμε τη φωνή μας προληπτικά. Γιατί η προστασία των παιδιών δεν ξεκινά από την τιμωρία, αλλά από τη δημιουργία ενός περιβάλλοντος σταθερού, ήρεμου και ανθρώπινου, όπου το παιδί μπορεί να αναπτυχθεί με ασφάλεια, να κάνει λάθη, να διορθωθεί και να ωριμάσει.

Εδώ και καιρό έχουμε απευθυνθεί επίσημα σε όλους τους αρμόδιους φορείς – Υπουργείο Παιδείας, Περιφερειακή Διεύθυνση, Διευθύνσεις Εκπαίδευσης, και Δήμο – αναδεικνύοντας τις τεράστιες ελλείψεις σε ουσιαστική κοινωνική πρόνοια και δομές στήριξης παιδιών, γονέων και εκπαιδευτικών. Έχουμε επισημάνει επανειλημμένα ότι μόνο μέσω τέτοιων δομών με σταθερό προσωπικό και επαρκή στελέχωση, που θα μπορούν να διαχειριστούν καταστάσεις κρίσης, θα φτιάξουμε τα σχολεία που ονειρευόμαστε, όπου τα παιδιά θα εξελίσσονται και θα επικοινωνούν με αγάπη και ασφάλεια.

Δυστυχώς, οι φόβοι μας επιβεβαιώνονται συστηματικά με το χειρότερο τρόπο. Οι παρεμβάσεις πρόληψης στα σχολεία είναι ελάχιστες ή ανύπαρκτες. Την ίδια στιγμή, διαπιστώνουμε ότι το κράτος επενδύει κυρίως σε τεχνολογικά μέσα επιτήρησης, αντί να επενδύει σε ανθρώπους που καθημερινά θα στέκονται δίπλα στα παιδιά. Κανένα σύστημα ελέγχου δεν μπορεί να αντικαταστήσει το βλέμμα, την παρουσία και τη σχέση εμπιστοσύνης ανάμεσα στον εκπαιδευτικό και το μαθητή. Όσο το κράτος αρνείται να επενδύσει στο απαραίτητο επιστημονικό προσωπικό, αφήνοντας εκπαιδευτικούς, γονείς και μαθητές χωρίς τα εργαλεία που απαιτούνται για τη διαχείριση περιστατικών βίας, τόσο η κρίση στην εκπαίδευση θα βαθιάίνει.

Το ανησυχητικό είναι ότι η έλλειψη μόνιμου προσωπικού δεν περιορίζεται μόνο στη σχολική κοινότητα, αλλά εντοπίζεται συνολικά στις κοινωνικές υπηρεσίες και τις δημόσιες δομές πρόληψης και στήριξης παιδιών και οικογενειών. Ταυτόχρονα, απουσιάζουν επαρκείς δωρεάν δραστηριότητες, χώροι δημιουργίας και έκφρασης, που θα έδιναν στα παιδιά διεξόδους, αυτοπεποίθηση και χαρά.

Αν αναλογιστούμε ότι η σχολική ζωή εκτείνεται σε μια περίοδο περίπου δεκατεσσάρων ετών, συνειδητοποιούμε ότι πρόκειται για μια μεγάλη και καθοριστική περίοδο της ζωής των μαθητών, κατά την οποία τα παιδιά διαμορφώνουν την εικόνα για τον εαυτό τους, για τους άλλους και για την κοινωνία. Ένα σχολείο που δε σέβεται το ρυθμό και τις ανάγκες του παιδιού, το πληγώνει σιωπηρά και σε βάθος χρόνου.

Η καθημερινότητα που βιώνουν σήμερα πολλοί από τους εφήβους μας απέχει δραματικά από ένα σχολείο που φροντίζει, ακούει και στηρίζει. Πολυπληθή τμήματα, συγχωνεύσεις, έλλειψη εκπαιδευτικών και ειδικών, ακατάλληλες υποδομές, απουσία χώρων παιχνιδιού, ξεκούρασης και δημιουργίας συνθέτουν ένα περιβάλλον που δεν αφήνει χώρο στην παιδική ψυχή να ανθίσει. Σε αυτήν την ασφυκτική καθημερινότητα, προστίθεται το ανελέητο παιχνίδι του ανταγωνισμού. Από το Δημοτικό ήδη, παιδιά αγωνίζονται να εισαχθούν στα «καλά» σχολεία και στη συνέχεια στα πανεπιστήμια, μέσα από εξετάσεις που τα εξαντλούν, ατελείωτες ώρες απογευματινών μαθημάτων και παράλληλα γονείς αγωνίζονται να καλύψουν τα υπέρογκα έξοδα εκπαίδευσης. Το σχολείο τελικά γίνεται μια δοκιμασία αντοχής. Η πίεση μεγαλώνει, οι διακρίσεις φουντώνουν και οι ανισότητες βαθιάινουν. Η σχολική ζωή μοιάζει με πορεία μέσα στο άγχος, τη σύγκριση και την κόπωση, αφήνοντας ανεξίτηλα σημάδια στην ψυχή των παιδιών και παραγκωνίζοντας τις ανάγκες της παιδικής ηλικίας.

Τα παιδιά, όμως, δεν μπορούν να μεγαλώσουν μέσα σε ασφυξία.
Και δεν «βολεύονται» με σχολεία που τους στερούν
τον χώρο, τον χρόνο και τη φροντίδα που χρειάζονται για να ανθίσουν.

Ως γονείς δεν μπορούμε να ανεχτούμε άλλο να μην καλύπτονται οι σύγχρονες ανάγκες των παιδιών μας. Δεν είναι ουτοπία να ζητάμε σχολεία πλήρως στελεχωμένα, με μόνιμους εκπαιδευτικούς και εξειδικευμένους επιστήμονες, που θα γνωρίζουν τα παιδιά με το όνομά τους, θα τα ενθαρρύνουν, θα τα καθοδηγούν και θα τα στηρίζουν. Σχολεία που θα λειτουργούν ως κοινότητες ζωής, όπου οι μαθητές θα μιλούν στη γνώση, θα εισπράττουν, αλλά και θα αποδίδουν σεβασμό, θα συνεργάζονται και θα καλλιεργούν την αυτοεκτίμηση.

Στα σχολεία δεν χρειαζόμαστε περισσότερη επιτήρηση.
Χρειαζόμαστε φροντίδα, δομές πρόληψης και ανθρώπινη παρουσία.
Δεν χρειάζεται να «κλειδώσουμε» τις σχολικές τσάντες,
αλλά να ελευθερώσουμε τις παιδικές ψυχές.

Η εκπαίδευση και η ασφάλεια των παιδιών μας δεν είναι ατομική ευθύνη. Είναι υποχρέωση του κράτους.

Απαιτούμε από το **Υπουργείο Παιδείας** την άμεση και μόνιμη στελέχωση όλων των σχολείων με ψυχολόγους και κοινωνικούς λειτουργούς. Η σταθερή παρουσία ειδικών ψυχικής υγείας δεν αποτελεί πολυτέλεια, αλλά αναγκαία συνθήκη για την πρόληψη, τη στήριξη και την προστασία της σχολικής κοινότητας.

Παράλληλα, ζητάμε από τη **Δημοτική Αρχή** την ενίσχυση των κοινωνικών υπηρεσιών και την υλοποίηση στοχευμένων δράσεων πρόληψης, ενσυναίσθησης και κοινωνικής συνοχής. Καμία οικογένεια δεν πρέπει να παλεύει μόνη της με τη φτώχεια και την απόγνωση.

Ανοιχτά σχολεία, δωρεάν απογευματινές δραστηριότητες, χώροι δημιουργίας, κέντρα νεότητας και ΚΔΑΠ μπορούν να αποτελέσουν ασφαλείς διεξόδους έκφρασης και χαράς για τα παιδιά και τους εφήβους μας.

Στις δεδομένες συνθήκες που επικρατούν στην κοινωνία η **συμπόρευση γονέων και εκπαιδευτικών** είναι βασική προϋπόθεση για την προστασία των παιδιών. Τα σχολεία δεν είναι χώροι αστυνόμευσης και καταστολής. Είναι χώροι διαπαιδαγώγησης, εμπιστοσύνης και φροντίδας.

Τέλος, αναγνωρίζουμε ως κρίσιμη την **ανάγκη συσπείρωσης των γονέων μέσα από τους Συλλόγους Γονέων και Κηδεμόνων**. Όταν στεκόμαστε ο ένας δίπλα στον άλλο, συνεργαζόμαστε και μοιραζόμαστε ευθύνες, δίνουμε στα παιδιά μας το πιο ζωντανό παράδειγμα. Τα λόγια δεν αρκούν. Τα παιδιά βλέπουν και μαθαίνουν από όσα ζουν. Στο χέρι μας είναι να κάνουμε την υπέρβαση και να τους δείξουμε με τις πράξεις μας τι σημαίνει αλληλεγγύη, συλλογική δράση, συνεργασία και υπεράσπιση του αδύνατου που πάντα μας έχει ανάγκη !

Αγία Παρασκευή, 28-01-2026
Το Δ.Σ. της Ένωσης Συλλόγων Γονέων Αγίας Παρασκευής